

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstinget. № 19.

Extraordinair Session.

15de Møde.

Landsdagen den 14te Septbr.

(Fortf.)

Bessely (fortsat): Naar den ærede Ordfører iøvrigt har savnet, at jeg ikke yttrede mig over Valgloven, da er Grunden simpelt hen den, at jeg i det Hele har kunnet tiltræde de Anskuelser om Valgloven, som Udvalget har gjort gjældende. For mig stiller Spørgsmaalet med Hensyn til Valgloven sig paa den Maade, at, hvis der var Tale om Delegationervalg, saaledes at Majoriteterne i Forsamlingerne skulde vælge Medlemmer til Rigsraadet, da vilde jeg være afgjort derimod; jeg vilde ansee det for Noget af det Skadeligste, som en Valglov kunde etablere. Med Hensyn til, at Minoriteterne ved det Princip, der er etableret i Valgloven, komme til deres Ret, da skal jeg kun bemærke, at i Landstingets første Session, da der var Tale om Landstingets Forretningsorden, tillod jeg mig at gjøre Forslag om, at Minoriteterne skulde efter det samme Princip, som er etableret i Valgloven, kunne blive Medlemmer af de Udvalg, der blive nedsatte af Forsamlingen, saa at jeg befinder mig aldeles i Overensstemmelse med det Princip, der findes i denne Valglov. Men iøvrigt er jeg ikke gaaet ind paa de Bemærkninger, som den ærede Taler har fremsat; thi, naar vi staae fjærnede saa vidt fra hinanden, at han kalder en Bestemmelse om, at et Lovforslag, der er vedtaget af Rigsraadet i Overensstem-

melse med Ministeriet, kan ophøre at blive til Lov, en vrkesløs Bestemmelse, og, naar han mener, at Rigsraadet har Hals og Haand over Bevillinger og den hele finantzielle Stilling, — naar vi staae saa langt fra hinanden i vore Anskuelser, da vil det ikke lede til noget Resultat atter at ville føre en Discussion om disse Ting.

B. Christensen: Den ærede Ordfører er med en Barme og Hefstighed, som jeg for min Deel skal tage mig meget let, draget til Felts mod visse Ytringer af mig. Jeg kunde dog maaskee have ventet af ham i enhver Henseende og navnlig i den Henseende, at han er Ordfører, at han, førend han havde tilladt sig en saadan Hefstighed, havde fikket sig, at det, han anførte, ogsaa var kommet til at passe til, hvad der er sagt. Jeg troer, at Tidenden vil vise, hvor langt det er fra at være Tilfældet. Jeg troer tillige, at jeg ikke bør følge ham i at kaste om sig med Usandheder og deslige; men jeg skal allerede i dette Dieblik tillade mig udtrykkeligt at protestere imod, at han anseer f. Ex. det for indrømmet af mig, som jeg ikke specielt har imødegaaet fra ham.

Slensborg: Det er blot med Hensyn til en Ytring, som er falden fra min ærede Sidemand tilvenstre (Driester), og som ikke er bleven modfagt, men som jeg dog synes ikke burde staae uimodfagt, at jeg tager Ordet. Han mener, at det Forbehold, som Udvalget har foreslaaet i sin Betænkning, nemlig at der ved det meddeelte Samtykke Intet kan ansees